

8. Оболенський О. Принципи професіоналізму в державній службі / О. Оболенський // Вісн. держ. служби України. – 1998. – № 1. – С. 54–61.

9. Грінівецька Н.М. Проблема формування сучасного типу державного службовця в Україні / Н.М. Грінівецька. – К.: Вид-во УАДУ, 1999. – 155 с.

Юрченко О.В.

студентка;

Вербицька А.В.

*кандидат наук з державного управління, доцент,
Чернігівський національний технологічний університет*

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ

Сучасні процеси інтернаціоналізації встановлюють вектори розвитку системи вищої освіти, відтак, державна політика в сфері вищої освіти повинна бути адаптована до нових умов та мати вплив на систему цінностей університетської спільноти.

Інтернаціоналізація вищої освіти – відносно новий феномен, який може мати різні трактування. Процес інтернаціоналізації вищої освіти розвивається завдяки динамічно еволюціонуючим політичним, економічним, соціокультурним та академічним факторам. Сукупність цих факторів в залежності від регіону, країни, вищого навчального закладу або конкретної освітньої програми приймає різні форми. Універсальної моделі інтернаціоналізації не існує. Існуючі регіональні та міждержавні розходження інтернаціоналізації постійно змінюються, так само як і відмінності між підходами до інтернаціоналізації, що використовуються в різних університетах [1, с. 14].

У сучасних умовах формування ринкової економіки освітня сфера все більше починає реагувати на потреби споживача та формувати свій зміст відповідно до вимог сьогодення. У зв'язку із підвищенням рівня мобільності сучасні фахівці мають бути конкурентоздатними незалежно від місця отримання освіти та подальшого здійснення трудової діяльності [2].

Глобалізація та інтенсивний розвиток міжнародного освітнього простору зумовлюють кардинальні зміни вищої освіти у сфері соціальної роботи.

Відбувається взаємодія із міжнародними, неурядовими організаціями. Із розвитком міжнародних організацій відкриваються нові впливові та необхідні можливості у сфері соціальної роботи. Це насамперед, обмін досвідом професійної діяльності; впровадження інновацій; залучення інвесторів, донорів; створення програм, проектів міжнародної співпраці у сфері соціальної роботи.

Інтернаціоналізація освіти все в більшій кількості країн стає об'єктом і предметом цілеспрямованої політики з боку держави, орієнтованої на вирішення конкретних національних політичних, соціальних та економічних

проблем. До безперечних переваг інтернаціоналізації відносять збільшення доступності вищої освіти, універсалізацію знання, появу міжнародних стандартів якості та розвиток інноваційного характеру вищої освіти, а також розширення і зміцнення міжнародного співробітництва, активізацію академічної та студентської мобільності [3].

Суспільні потреби України у професійній підготовці фахівців, адаптованих до міжнародного ринку праці, здатних взаємодіяти з представниками різних культур, на основі полікультурного мислення вирішувати проблеми, які виходять за межі національних інтересів, передбачають інтернаціоналізацію освіти на всіх рівнях. Таким чином, пріоритетним напрямком міжнародної співпраці у галузі соціальної роботи стала проблема підготовки відповідних кадрів. Ефективно вирішити це завдання неможливо без врахування досвіду, набутого іншими країнами [4, с. 154].

США стали однією з найбільш привабливих країн для іноземних студентів, соціальних працівників, науковців і експертів, що цікавляться найрізноманітнішими проблемами соціальної роботи. Це обумовлено, в першу чергу, тим фактом, що США мають широку мережу навчальних закладів і аспірантур для підготовки і підвищення кваліфікації спеціалістів соціального профілю, широку державну програму соціального забезпечення і надзвичайно ефективні добровільні служби [5, с. 80].

У Швеції розроблений та ефективно функціонує академічний обмін, який передбачає можливість проходження студентами практики і стажування в інших країнах, зокрема у Великій Британії та ФРН [6].

На нашу думку, майбутній розвиток інтернаціоналізації вищої освіти в сфері соціальної роботи залежить від того, наскільки всі учасники зможуть підтримувати відкритий діалог про форми та засоби, переваги та недоліки, можливості та проблеми цього процесу.

Список використаних джерел:

1. Вербицька А. В. Основні напрями удосконалення державної політики в сфері інтернаціоналізації вищої освіти України / А. В. Вербицька // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Серія: Державне управління. – 2016. – № 2 (6). – С. 14–17.
2. Нітенко, О. (2015). Інтернаціоналізація вищої освіти як фактор розвитку університету. Освітологічний дискурс, (2 (10)), 205–216.
3. Вербицька А. В. Стратегії державної політики інтернаціоналізації вищої освіти в країнах Європейського Союзу / А. В. Вербицька // Науковий вісник академії муніципального управління: зб. наук. праць / за заг. ред. О. І. Дація. – К. : Академія муніципального управління, 2016. – С. 138–146. – (Серія «Управління»; вип. 2).
4. Аналіз зарубіжного досвіду інтернаціоналізації вищої освіти на основі культурно-гуманітарних стратегій / Авт. кол. : І. В. Степаненко, В. В. Зінченко, Т. В. Андрущенко, Л. С. Горбунова, М. А. Дебич, І. М. Сікорська; за заг. ред. Степаненко І. В. // Вища освіта України № 3, додаток 2. – К., 2015. – С. 154–280.
5. Сбруєва А. Глобальні та регіональні тенденції розвитку вищої освіти в умовах побудови суспільства знань : препринт / А. Сбруєва. – Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2008. – 80 с
6. Логвиненко, Т. (2010). Організаційні та науково-методичні засади професійної підготовки соціальних працівників у Гетеборзькому університеті (Швеція). Молодь і ринок, (12), 33–37.